

Laila plângând în hohote: într-o vreme (chiar nu foarte de mult) ar fi fost un spectacol ce nu s-ar fi putut pierde, o extraordinară ocazie de revanșă asupra eternei, insuportabilei prima din clasă. Dar acum, când s-au schimbat lucrurile, și Laila a coborât de pe pedestal și nu mai e o mică balerină de carilon, ci o ființă umană, chiar amabilă și, mai ales, a intrat în toată regula în grup, s-o vezi așa distrusă, cu obrajii pătați și brăzdați de lacrimi, cu capul în piept, cu umerii scuturați de fiori ciudați, cu mâinile care se frământă convulsiv în poală sau, ca alternativă, se întind în fața ei ca pentru a ține departe lumea, ce mai, nu e ceva frumos. Și cu atât mai puțin e dacă se cunoaște motivul acestei căderi emotive: se pare că Ekaterina Vladic, noua directoare, i-a reproșat ceva, cerându-i să se oprească o clipă la sfârșitul orei pentru comunicări funeste.

– Am spus eu că-și merita porecla aia de toată frumusețea, comentează Paola, care, umăr la umăr cu Francine, privește scena cu detașarea celui care e deasupra acestor lucruri.

– Hecatomba... brrr.

– Dar cu noi încă nu fusese atât de... rea, spune Francine, care e cea mai puțin dură dintre cele două.

– Nu e rea. Probabil e numai corectă, bombăne Paola cu glas ceva mai scăzut, cât să nu fie auzită de Laila și s-o ia de la capăt cu șiroaiele de lacrimi.

Însă Zoe, ureche ciulită, a prins fraza și nu reușește să se abțină:

– Dacă e cineva care nu merită reproșuri aia chiar e Laila. Ea e mereu atentă. Ea e mereu concentrată. Ea face lucrurile serios, spune, sfidând din priviri perechea, și se subînțelege: nu ca voi două găște, care nu faceți nimic altceva decât să vă dați în spectacol în fața băieților și greșiți tot timpul.

Cele două vizate se retrag, Paola e prima care se întoarce și spune cu un aer de suficiență:

– Ei, oricum eu trebuie să mă duc acasă.

Francine o urmează imediat, ca de obicei.

– Foarte bine, rânjește Leda strâpungându-le cu privirea spinările lipite care se îndepărtează. Dispareți, plecați, șo, că-i mai bine.

Pe urmă se întoarce, și Zoe sesizează o umbră obișnuită ei siguranțe: va fi ceva de lucru, de data asta, să consolezi ceea ce nu se poate consola.

– Dar se poate ști exact ce ți-a spus? o întreabă Aliai ghemuindu-se lângă ea. Nouă ne poți povesti, nu o să spunem nimănui. E numai ca să înțelegem. Poate lucrurile nu sunt atât de tragice pe cât par, nu? și bate cu palma genunchiul Lailei, într-o patetică încercare de alinare care probabil ar fi mai folositoare pentru un câine.

În sfârșit, Laila se lasă privită în față. Chiar nu e un spectacol frumos: în afara petelor tip hartă geografică, e fardul (Laila se fardează? Ce surpriză!) care s-a întins lăsând două dăre fumurii chiar pe sub gene, mai e și nasul care îi curge ca unui copil mic, da, o dără lucioasă de muci, și buzele umflate ca ale unui boxer care a încasat-o prea mult. Completează tabloul de groază un ghemotoc de șuvițe nepieptănate care au ieșit din coc și acum se electrizează teпоase în toate părțile.

Și pe urmă, nenorocita își găsește cuvintele, chiar dacă mai mult se bâlbâie:

– M-a... mi-a... m-a... mi-a...

– Ei bine, hai să ne așezăm, că tot stăm aici până-n seară, murmură Aliai încercând să destindă atmosfera.

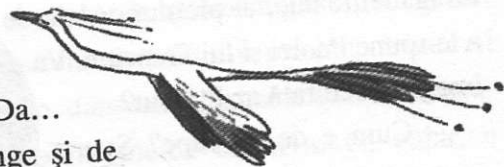
O bate pe spate pe Laila așa cum se face cu cineva care a înghițit greșit, ca și cum ar ajuta să i se pună cap la cap cuvintele și i le-ar împinge să iasă.

– Mi... mi-a spus că sunt promițătoare și să continui să muncesc așa, încheie Laila în cele din urmă, și iar începe să plângă, de data asta în tăcere: picături mari, umflate, care alunecă pe colinele obrazilor și rămân agățate de marginea feței, până când gravitația, greutatea, destinul lor de lacrimi le face să cadă.

Celelalte schimbă între ele priviri întrebătoare, perplexe, chiar enervate: ah, iacătă. E normal ca una să plângă în hohote după ce a primit un compliment de la directoarea școlii de care se tem cu toți, nu? Firesc să le înspăimânte pe prietenele ei și să le lase în necunoștință de cauză un sfert de oră, nu? Zoe e prima care-și regăsește cuvintele, și mai bine așa, căci, dacă ar fi fost Leda, probabil ar fi găsit frazele potrivite s-o facă pe Laila să se cufunde iar în nemulțumire, de data asta pe deplin justificată. În schimb, Zoe se limitează să spună:

– Și noi care ne făceam probleme...

– Știu, iertați-mă. E doar emoția. Da... se poate plânge și de bucurie, nu?

– Dar, Laila, nu ți se pare că exagerezi? pufnește Aliai. Ce naiba, doar nu te-a numit de curând *étoile* și nici nu ți-a promis să te expedieze la Paris șase luni cu o recomandare pentru Operă. Ți-a spus numai ce știam cu toatele, ceea ce știi și tu.

– Ah, dar voi nu puteți înțelege... zice încet Laila. Pentru mine dansul e totul... eu trăiesc ca să aud o apreciere, un semn de aprobare. Și în perioada asta, de când a plecat *madame*, ce să zic, cu toate schimbările astea părea că nimeni nu se mai gândea la mine... Știți că Gimenez e una care nu spune prea multe. Dar eu am nevoie de cuvinte...

– Gâsco, doar pentru că ești foarte bună nu-ți spun nimic, o repede Leda fără prea multe menajamente. Cu siguranță, nu au timp de pierdut să te lingusească. Și fii liniștită că, dacă ceva nu e bine, nu te ocolesc. Știi că ești ciudată? Pare că abia ai picat de pe o altă planetă, nu că trăiești aici practic de când erai în scutece...

– Of! Da, de fapt ești puțin cam proastă, adaugă Zoe, ușor exasperată. Asta și fiindcă, cu toate

tărăgănelile tale, ai pierdut ocazia de a le spune Paolei și lui Francine. Vă imaginați ce față ar fi făcut?

– Cum e de aproape? Spune, spune, hai, se bagă Aliai, curioasă. E amabilă? E distantă? E superbă? E ușor de abordat?

– De, răspunde Laila. Când mi-a spus să nu plec din clasă, mi-a venit să fac o groapă în pardoseală să mă cufund înăuntru. Pe urmă ați ieșit cu toatele, ea a venit spre mine bătând cu bastonul în pământ...

– Da, ca vrăjitoarea din Albă ca Zăpada, intervine Leda.

Laila nu o ia în seamă și continuă:

– Și m-a luat de bărbie, pentru că eu continuam să mă uit în jos...

– Ei, da, căuta groapa, comentează Zoe.

– Și s-a uitat fix în ochii mei și mi-a spus să continui așa. Că promit. Dar că promisiunile trebuie respectate.

– Atunci ai început să plângi, pun pariu, zice Leda.

– Îhî, murmură Laila. Și pe urmă... pe urmă a dansat. Pentru mine.

– Ei, na. N-oi fi visat?

– Vă spun că așa e. A repetat același fragment, cel pe care-l facem zilele astea în centru. Dar executat de ea, vă jur, părea... brodat, uite așa.

Se ridică și acolo, în spațiul îngust din vestiar, în fața unui public alcătuit din prietene iritate și paltoane agățate, dansează. Dansează cum dansează ea, dar e și în pielea altcuiva, ba chiar, e altcineva: deci e ca și cum ar recita, într-un anume fel. Și, chiar dacă e foarte bună, ca întotdeauna, în lenta ridicare a *arabesque*-ului ca și în săriturile scurte și repezi, nu e chiar ea însăși: Laila ar face totul cu drăgălășenia ei innăscută, care se potrivește cu felul ei de a vorbi, cu r-ul lent și lung franțuzesc. În schimb, dansează sacadat, ascuțit, precis și hotărât e tăioasă și puțin rece, ca o lamă cu licăriri de argint, perfectă și periculoasă.

– Laila, ești o mare artistă, îi spune în cele din urmă Aliai.

– Da. Poate ar trebui să te răzgândești, să arunci balerinii la gunoi și să te dedai în schimb actoriei, comentează Leda.

– Doar dacă sunt roluri de balerine, replică Laila, și zâmbește în colțul gurii: se înțelege că marea emoție se retrage ca un val de uragan care s-a prăvălit și acum se retrage liniștit să facă parte din ocean, să se confunde cu restul apei.

– Hai, să ne grăbim sau riscăm să fim încuiate aici, în seara asta, zice Zoe.

Fiindcă au rămas acolo cu toatele așa cum erau, și acum frigul se simte alunecând pe brațe, pe trunchiul gol, în jos pe picioare, acum când nu se mai mișcă și au devenit iar creaturi terestre.

Și așa, pantofiorii se scot, înfășurați în panglicile care fac un manșon de mătase în jurul lor, sunt puși în saci împreună cu salopetele împăturite, cu vestuțele făcute ghem, cu jambierele. Încet fluturii devin crisalide, mereu supravegheate de o mică armată de paltoane goale agățate la vedere de cârligele înșirate pe pereții încăperii, și Zoe, care a fost ca de obicei una dintre primele care s-a îmbrăcat, își observă colegile și se miră încă o dată cum pot cădea într-o clipă pe pământ și deveni normale. Blugii, tricourile, puloverașele, pantofii sport mari și lați și înalți ca niște copite transformă acele silfide într-o mică turmă cu atât mai concretă, aproape banală, aproape urâtă. Și chiar bucuria sublimă a fluturului principal, atât de sublimă încât se confundă cu durerea, se transformă aproape în capriciul unei fete răsfățate, obișnuite să aibă mereu ațintiți asupra ei ochii tuturor.

– Fetelor, ne promitem ceva? propune, în timp ce colegile termină cu travestirea lor de zi cu zi în adolescente oarecare.

– Dă-i drumul, zice Leda, cu mâinile în sold.

– Să ne spunem că, dacă una dintre noi exagerează cu îngâmfarea, cu lăudăroșenia, ce mai, cu lucrurile astea, celelalte îi atrag imediat atenția?

– Bună idee, zice Aliai, și, luând-o în serios, se răsucește spre Laila și șoptește: Ai înțeles, prințesă de varză acră?

– Înțeles, bolborosește Laila făcându-și de lucru cu panglicile pantofiorilor.

Și râd cu toatele, iar, pentru moment, lucrurile revin la locul lor: trebuie să mergem acasă, unde va fi bine și ne vom odihni, departe, măcar pentru o vreme, de groaznica responsabilitate de a sta la Academie și de a merita asta. Pe drum vom fi toate înfiorător de normale, fete obosite care trag după ele un ghiozdan prea greu, cu părul în sfârșit lăsat liber pe spate, cu cocul despletit, care nu mai amintește apartenența la o lume deosebită. Doar în bucele șuvițelor rămâne câte o urmă, și în pasul hotărât, care cu pantofiorii roz e extrem de grațios și cu pantofii oarecare devine un mers puțin cam de rață; în rest, când ușile Academiei se închid în urma lor, prietenele sunt prietene și atât. Au înfruntat împreună o altă mică dificultate, au rezolvat-o

zâmbind pe seama ei, și așa e bine. Data viitoare, poate va fi totul mult mai complicat, mai serios sau mai grav; dar atâta timp cât sunt împreună, sunt puternice, și asta e bine de știut.

- – Ce cântec tâmpit!
- Toate cântecele de dragoste sunt tâmpite. Dar sunt și frumoase.
- Țsta e tâmpit și atât. Hai să mergem.
- Ah, cât ești de serios! Ești plicticos, asta e.
- Plicticoasă ești tu.

Ciondăneala se iscă după ce ascultă, din întâmplare, nu premeditat, un disc vechi, din vinil, îți dai seama, care a aparținut unei mătuși a mamei lui Zoe și a fost păstrat împreună cu altele într-o valiză caraghioasă din imitație de piele de crocodil verde, care cu vremea s-a mățuit. Melodia se intitulează *Dacă plângi, dacă râzi* și o cântă unul melancolic, spunând că e gata să-și ia în cârcă orice emoție cât de mică, frumoasă ori urâtă, cum o fi, pe care o va simți partenera lui, cu glasul care, pe ici, pe colo, pare să se rupă sub greutatea unei tensiuni insuportabile. Zoe a găsit cutia în debara împreună